Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ LORENZO MICHELINI

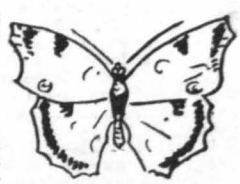

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΘΑ, 28 χρόνων.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, ἄνδρας της, 35 χρόνων.

('Ανοιξιάτικο πρωϊνό. Ἡ Μάρθα κάθεται μόνη καὶ μελαγχολική στὸ σαλονάκι της. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ θλιβερὴ ἐπέτειος, γεμάτη ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις).

ΜΑΡΘΑ (ἀναστενάζοντας βαθειά).—"Ενας χρόνος !... Ὦ, Θέ μου, πῶς πέρασε κάλλας ἕνας χρόνος !... Σὰν σήμερα ἀκριβῶς πέρσι, μοῦφυγε ὁ ἄνδρας μου, ὁ ἀγαπημένος μου Ροβέρτος, ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνων ἀνέφελη συμβίωσι !... Ναί, μοῦφυγε, μ' ἐγκατέλειψε ξαφνικά, ἀνέλπιστα !... Γιατί ;... 'Ακόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, πῶς προτίμησε ν' ἀκολουθήση μιὰ ἄλλη γυναῖκα !... Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται αὐτό, γιατί ποτὲ δὲν φανταζόμουνα πῶς ὁ Ροβέρτος μου ἦταν ἱκανὸς νὰ μοῦ σπαράξη τόσο τὴν καρδιά... (Σηκώνεται καὶ παίρνει ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι μιὰ φωτογραφία τοῦ Ροβέρτου, κορνιζαρισμένη μ' ἐπίχρυσο πλαίσιο. Ξαναπάθετα σ' ἕναν καναπέ, κυττάζοντας τὴ φωτογραφία). "Ελα, Ροβέρτε μου, πές μου πῶς δὲν μ' ἐγκατέλειψες παντοτεινά... Μίλησέ μου, ἀγαπημένε μου... 'Ορκίσου μου πῶς θὰ ξαναγυρίσης πάλι κοντά στὴ γυναικοῦλα σου, ποὺ τόσο σὲ λατρεύει !... Ναί, Ροβέρτε μου, σὲ λατρεύω πάντοτε.... Δὲν σοῦ κρατῶ καμμιὰ κάκια, κ' ἂς μοῦ πλήγωσες τόσο ἄπονα τὴν καρδιά μου !... Ναί, τὸ νοιώθω.... Κάποιο προαίσθημα πλημμυρίζει τὴν ψυχή μου καὶ μοῦ λέει πάντοτε ὅτι ὁ ἀγαπημένος μου ἀντροῦλης θὰ ξαναγυρίση πάλι στὴ γλυκειά του γυναικοῦλα. Τὸ ξέρω !... Καὶ τὸ πιὸ ἄστατο πουλάκι, ὅσα τρελλὰ φτερουγίσματα κι' ἂν κάνη μακρυὰ ἀπὸ τὸ ταῖρι του, ποτὲ δὲν ξεχνάει νὰ ξαναγυρίση στὴν παλιὰ φωλίτσα του !... Ἐσύ, θὰ τὴν ξεχάσης, Ροβέρτε ; Ξαναγύρισε, ἀγάπη μου, κ' ἐγὼ θὰ σὲ συγχωρήσω... Δὲν θὰ σοῦ ζητήσω ποτὲ νὰ μάθω τὴν περιπέτειά σου... "Ισα - ἴσα, ὅταν ξαναγυρίσης, θὰ τέσω γονατιστὴ μπροστὰ στὰ πόδια σου, γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν ἄπειρη εὐγνωμοσύνη μου, ποὺ μὲ ξαναθυμήθηκες ! Γιατί, μὲ ποιὸ δικαίωμα, ἀγαπημένε μου, θὰ ἐλέγξω τὶς ἰδιοτροπίες τῆς ζωῆς σου ; Ἐγὼ εἶμαι μιὰ σκλάβα σου καὶ οἱ σκλάβοι ὀφείλουν πάντοτε νὰ γονατίζουν μπροστὰ στὸν ἀφέντη τους !... Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν παλιὰ δυστυχισμένη μου ζωή, ἀπὸ τὴν ὁποία μ' ἔσωσες ; "Ημουν μιὰ φτωχὴ ἀνθοπώλις, ἕνα κουρέλι τοῦ ἀχρόμου, περιπλανώμενο ἀπὸ δῶ κ' ἀπὸ κεῖ !... Μὲ σταματήσες τυχαία μιὰ μέρα, στὴν πλατεῖα Τραϊανοῦ, κ' ἀγόρασες ὅλες τὶς βιολέττες μου. Πόσο γενναιόδωρα μοῦ τὶς πλήρωσες ! Καὶ μοῦδωσες τὴν κάρτα σου, μὲ τὴ διεύθυνσί σου, καὶ μοῦ συνέστησες νἄρχαμα κάθε πρωὶ στὸ σπίτι σου καὶ νὰ σοῦ φέρνω βιολέττες.... Ὦ, Ροβέρτε μου, πόσο καλὸς ἤσουν μαζύ μου, πόσο στοργικός, πόσο τρυφερός !... Θυμᾶσα, ἀγαπημένε μου, τόσο ἔκλαψα ἀπὸ συγκίνησι, ὅταν μιὰ μέρα, σφίγγοντάς με στὴν ἀγκαλιά σου καὶ φιλώντας με παράφορα, μοῦ φανέρωσες τὸν ἔρωτά σου καὶ τὴν ἀπάφασί σου νὰ μὲ κάνης γυναῖκα σου ;... Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν μὲ ξανάφησες νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου... Μὲ παντρεύτηκες καὶ μ' ἔκανες ἀφάνταστα εὐτυχισμένη !... Χάρις στὰ πλούτη σου, μ' ἔκανες μιὰ πραγματικὴ βασίλισσα !... Καὶ ζούσαμε τόσο ἀγαπημένοι, τόσο εὐτυχισμένοι, μιὰ ζωὴ ἀνεφμμένη, παραμυθένια... Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν, κ' ἐσὺ φουφοῦσες ἀχόρταγα τὴ νεανική μου ζωσιὰ καὶ μεθοῦσες ἀπὸ τὸ ἀρωμά μου !... Ναί, γιατί ὅταν μ' ἐγνώρισες, ἤμουν κ' ἐγὼ ἕνα φτωχὸ λουλοῦδι, σὰν τὶς βιολέττες μου, μὰ ἀγνό, ἀνέγγιχτο ἀκόμα, φανταχτερὸ κ' εὐωδιαστό... "Οπου ἦλθε ἡ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα, ποὺ ἔφυγες μακρυά μου, ποὺ μ' ἐγκατέλειψες... Ἦταν σὰν σήμερα ἀκριβῶς πέρσι... Θυμᾶμαι ἀκόμα τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας . Βρισκόμουνα στὸ δωμάτιό μου κ' ἔγραφα μερικὰ γράμματα σὲ φίλες μου. Ξαφνικὰ μπῆκες καὶ μὲ μιὰ παγερὴ ἀδιαφορία ἄρχισες νὰ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸ ταξεῖδι σου στὶς ἀποικίες, ποὺ ἐσκέπτεσο νὰ κάνης γιὰ ὑποθέσεις σου. Σὲ κύτταξα περίεργα, γιατί κάποια κακὴ ὑποψία μοῦ βασάνιζε τὸ μυαλό : Πῶς μοῦ ἔκριβες τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τοῦ ταξειδιοῦ σου ! Ναί, μοῦ ἔλεγες ψέμματα, Ροβέρτε ! Καὶ δὲν μὲ διέφευσαν ἡ ὑποψίες μου. 'Ενῶ μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ ξαναγυρίζες ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, νά, ἕνας ὁλόκληρος χρόνος πέρασε κ' ἀκόμα νὰ ξαναγυρίσης κοντὰ στὴ φτωχή σου Μάρθα, ποὺ σ' ἀγάπησε ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο !... (Τὰ μάτια της βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς. 'Υστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές) : "Ω, Θέ μου !... "Ετσι, λοιπόν, ἀμείβεται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἡ ἀγάπη μιᾶς πιστῆς κ' ἀφοσιωμένης γυναίκας ; Τώρα πειὰ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα περιφρονημένο, ἕνα μαραμένο λουλοῦδι, ποὺ ὁ ἄνεμος τῆς θλιβερῆς μοναξιᾶς ξεφυλλίζει σιγὰ - σιγὰ τὰ πεταλά του, ἐξαιμίζει τὸ ἄρωμά του, ὥσπου νὰ τὸ ἀφανίση τελειωτικά...

("Εξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἕνας ἄνδρας μπαίνει μέσα, κρατῶντας τὸ καπέλλο του στὸ χέρι. Φαινόταν κάτωχρος, μὲ κουρασμένο πρόσωπο).

ΜΑΡΘΑ (ἔκπληκτη, σηκώνεται ὄρθια καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του).—Ροβέρτε !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (μὲ συγκινημένη φωνή).—Ναί, Μάρθα, ἐγὼ εἶμαι !... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἂν σὲ τρόμαξα...

ΜΑΡΘΑ (κυττάζοντάς τον συγκινημένη, ἀνίκανη νὰ προφέρη λέξι, συλλογίζεται) : «Θεέ μου !... Πόσο ἄλλαξε !... Μὰ εἶνε ὡραιότερος τώρα !...».

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (διστακτικά).—Μπορεῖς νὰ μὲ δεχθῆς, Μάρθα ;

ΜΑΡΘΑ (ὕστερα ἀπὸ τὴν εὐχαριστησι ποὺ ἔνοιωσε ξαναλέποντας τὸν ἄνδρα της, ἕνα αἴσθημα ὀργῆς πλημμυρίζει τὴν καρδιά της). — 'Ορίστε, κάθησε !... 'Αλλὰ πές μου, σὲ παρακαλῶ, τί ἤρθες νὰ κάμης ἐδῶ, ὕστερ' ἀπὸ ἑνὸς χρόνου ἀπουσία ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (ξαπλώνοντας σ' ἕνα ντιβάνι. Μὲ ἀπάθεια). — "Ηλθα γιὰ νὰ ξαναρχισουμε τὴν παλιά μας ζωή !...

ΜΑΡΘΑ (μὲ σοβαρὸ τόνο).—Λαμπρά !.... 'Ωραῖα !... Μὰ δὲν συλλογίστηκες ὅτι...πιθανὸν νὰ μοῦ εἶσαι τώρα ἀντιπαθητικός ; Μὲ καταλαβαίνεις, νομίζω, τί θέλω νὰ εἰπῶ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (μὲ ἀπάθεια). — "Οχι ! Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίστηκα διόλου !...

ΜΑΡΘΑ (μὲ ἐλαφρὰ ἀγανάκτησι).—Καὶ γιατί ; Μήπως ὕστερ' ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανες δὲν εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ βρῶ ἕνα φίλο ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (ρίχνοντάς της ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα).—Ξέρω τώρα τί πρέπει νὰ πιστέψω. Εἶπες : «Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα...». "Αρα δὲν ἔχεις φίλο !...

ΜΑΡΘΑ (μὲ προσποιητὸ θυμό). — Φανάζεσαι λοιπὸν ὅτι κ' ἂν δὲν ἔχω φίλο, εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ ξαναζήσω κοντά σου ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (συγκαταβατικά).—Δὲν φαντάζομα τίποτε, Μάρθα. Ἐσὺ πρέπει ν' ἀποφασίσης τί θὰ γίνη. "Ηλθα γιὰ ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασί σου. Προηγουμένως δμως ἐπίτρεψέ μου ν' ἀπολογηθῶ...

ΜΑΡΘΑ (κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα). —'Ορίστε, ἂς σ' ἀκούσω !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (μὲ τρεμάμενη φωνή). —Σήμερα κλείνει ἀκριβῶς ἕνας χρόνος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ἄφησα, παρασυρθεὶς ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ μὲ εἶχε σκλαβώσει. "Εφυγα μαζύ της καὶ ταξειδέψαμε σὲ χῶρες μακρυνές. 'Αλλοίμονο, ὅμως !... Πολὺ γρήγορα ἀντελήφθην ὅτι ἔπεσα θῦμα μιᾶς ψευδαισθήσεως κ' ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἔνοιωσε ποτὲ γιὰ μένα ἀγάπη... Βρισκόμαστε στὸ Μπουένος "Αϋρες. Λίγες βδομάδες μετὰ τὴν ἄφιξί μας ἐκεῖ, μ' ἐγκατέλειψε, φεύγοντας γιὰ τὴν 'Αμερική μ' ἕναν ἠθοποιό τοῦ κινηματογράφου. Κι' ἀποφάσισα τότε νὰ ξαναγυρίσω κοντά σου. Τὸ πάθημά μου αὐτό, ἡ τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, μὲ εἶχε κάνει καινούργιο ἄνθρωπο,μὲ εἶχε κάνει νὰ πιστέψω πῶς μονάχα ἐσὺ μ' ἀγάπησες εἰλικρινὰ στὸν κόσμο !... (Σηκώνεται καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται κοντὰ στὴ Μάρθα. 'Εκείνη κάνει ἕνα κίνημα νὰ τὸν ἀπωθήση. 'Αλλ' ὁ Ροβέρτος τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τῆς ψιθυρίζει μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ συγκίνησι) : Μάρθα !... Κύτταξέ με στὰ μάτια καὶ πές, ἂν μπορεῖς, ὅτι δὲν ἔλπιζες πῶς θὰ ξαναγύρζα μιὰ μέρα κοντά σου !... Κι' ἂν ἐδιάλεξα τὴ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ νὰ ξαναγυρίσω κοντά σου, αὐτὸ τὸ ἔκανα ἐπειδὴ ἤθελα τὴν ἐπέτειο ἀκριβῶς τῆς ξαφνικῆς ἀναχωρήσεώς μου νὰ σβήσω ἀπὸ τὴ μνήμη σου τὴν ὀδυνηρὴ ἀνάμνησι ποὺ σοῦ ἄφησα... 'Εσύ, Μάρθα, θὰ πάρης τώρα μιὰ ἀπόφασι... "Αν μοῦ πῆς νὰ φύγω, θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ ξανακούσης πιὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα. Θὰ ἔχης ὅμως αἰώνια τὴν τύψη ὅτι κατεστρόφαγη ἡ εὐτυχία μας, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔταγυρίσα γιὰ νὰ τὴν ξαναρχίσουμε...

...Σὲ κύτταξα περίεργα, γιατί κάποια ὑποψία μοῦ βασάνιζε τὸ μυαλό !...

ΜΑΡΘΑ (ἀφήνοντας τὸ κεφάλι της νὰ γείρη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της μὲ συγκινημένη φωνή). — "Οχι, Ροβέρτε !... Δὲν θέλω νὰ ξαναφύγης !... Σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅ,τι ἔκανες !... Μείνε, ἀγαπημένε μου ἀντροῦλη, μείνε παντοτεινὰ κοντά μου !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (μὲ δακρυσμένα μάτια).—Ὦ !... φτωχή μου Μάρθα ! Πόσο εἶσαι καλή !....

(Τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φιλεῖ παράφορα).